

PALMSÖNDAGEN

DOMINICA PALMARUM

Epistel Fil 2: 5–11, Psalmer: 104, 24: 4, 868, 30, 951, 916, 866

”Var så till sinnes, som Jesus Kristus var; han som hade Guds gestalt, men inte räknade det för rov att vara jämlik Gud, utan gav ankall på detta när han tog en tjänares gestalt och blev människor lik; och då han trädde fram som människa ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, döden på korset. Därför har Gud högt upphöjt honom och skänkt honom det namn som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böjas i himlen och på jorden och under jorden och var tunga bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herren.”

Med Palmsöndagen inleds Stilla veckan. Att vara stilla och tänka över, meditera över Kristi lidande, *passio magna*, det stora lidandet, det är temat i denna vecka. Att med vår episteltext göra det, och med aposteln betänka vad det innebär att vara så sinnad som Jesus Kristus var, det får vår predikan i dag handla om.

SÅ SINNADE SOM JESUS KRISTUS VAR...

Har vi det sinnet? Är vi så sinnade? Har vi den ödmjukheten?

Vi måste medge: vi människor är inte så sinnade. Tvärtom. Det är inte ödmjukheten utan dess motsats högmodet som vill härska i våra liv. Det är inte genom att ge och så utblotta oss, som är grundtendensen i våra liv, utan det som är påfallande i människans liv är att hon just vill äga, ta till sig, lägga det under sig, helt enkelt att härska, ha inflytande, betyda något här i världen. Så är det inte med bara vissa utan så med oss alla. Vill vi äga något så ska det vara för egen del.

Hela vår värld, vårt samhälle och allt mänskligt liv är inriktade på detta. Och man säger: Vad vinner jag på att visa ödmjukhet? Då blir man ju bara utnyttjad av andra? Och om jag är ödmjuk och inriktar mitt liv på det, vad får jag för tack för det?

Hela det mänskliga väsendet är så motsatt det som skildras här i vår text att vi måste säga att det är en omöjlighet att vara lik Jesus. Vem kan likna honom eller vara så sinnad som han? Och likväl säger aposteln detta.

För att vi ska lära, förstå och ta till oss detta måste vi se och inse något. Vi måste inse vem Jesus är.

HAN SOM VAR TILL I GUDSSKEPNAD... OCH ANTOG TJÄNARESKEPNAD

I texten skildras för oss hur han som ägde allt, utblottade sig på allt, ja gick så långt att han ödmjukade sig till döds. Det visar för oss något rakt motsatt vår värld och det vi människor inriktar oss på. Han går den yttersta ödmjukhetens väg. Avstår från allt han äger och har, och då talar vi inte om jordiska ägodelar, hur stora och mäktiga de än kan vara, utan vi talar om det som är långt mycket större och som ingen människa kan fatta, nämligen den gudomliga makten, den gudomliga härligheten som är över allting.

Han som var satt över allting, han kom i världen och blev den mest föraktade tjänaren, så föraktad, säger profeten Jesaja *”att vi höll honom för intet”*. Men varför gjorde han det? Var det för att vinna något för egen del? Var det som det brukar vara med oss människor när vi gör stora uppoffringar, att vinna egen berömmelse och ära?

Nej, profeten Jesaja lär oss varför detta skedde, varför han utblottade sig, vad han vann därigenom.

”Det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt,

tuktad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid och genom hans sår blir vi helade.”

Själv betygar han: *”Människosonen har inte kommit för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många”*, säger han.

Det är här du får lära vem Jesus Kristus är, inte bara vad han är sig utan vad han är för dig. För utan att veta vad han är för dig, känner du honom inte.

Han har kommit i världen *”för att uppsöka och frälsa det var förlorat”*.

Kan det finnas något mer förlorat, än vi människor sådana vi i sinne, gärningar, ord och tankar är? Ser vi till oss själva och hur vi är, så förstår vi av bibelordet att han kom för att uppsöka och frälsa det förlorade innebär att han kom för att frälsa oss. Det var för vår skull han kom, det var för vår skull han blev människa och antog tjänareskepnad, för vår skull han ödmjukade sig, för din och min skull han lät sig bli slagen och aktad för intet, för dig och mig som han utgav sig i döden, *”ja, blev lydig intill döden på korset”*. Han verk, hans liv, hans utblottelse stannade inte på halva vägen, utan han ödmjukade sig intill döden, ja döden på korset. Ja, korsdöden som det yttersta straffet.

Det visar sig att alla orden som här sägs om Herren Jesus, de är viktiga för oss. De har den relationen och det förhållandet till oss att allt det som skedde med honom och allt det han gjorde, det gjorde han för oss människor och för vår salighets skull.

JESUS KRISTUS ÄR HERREN!

Så slutar vår text med orden att Jesus Kristus är Herren, och att alla tungor ska bekänna detta. Allt det som här sagts i texten ska uppenbaras till sist när Människosonen kommer i sin härlighet. Då ska alla se hur verkligheten är, vem Jesus verkligen är. Hur de än har ställt sig till honom och hans budskap. Då ska han komma i sin härlighet och i den gudomsgestalt han äger och är.

Inför detta faktum att detta en gång till fullo ska uppenbaras, så manar oss aposteln och hela Guds ord att här i tiden taga till oss och lita till Herren Jesus som vår Frälsare, ja det är egentligen bara så vi kan instämna i apostelns ord.

Aposteln Paulus visar detta för oss i Filipperbrevet när han säger: *”Allt det som var en vinst för mig räknar jag nu som förlust för Kristi skull. Ja, jag räknar allt som förlust, därför att jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som avskräde för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron. Då känner jag Kristus och kraften från hans uppståndelse och delar hans lidanden genom att bli lik honom i en död med honom, i hoppet om att nå fram till uppståndelsen från de döda.”* (Fil 3: 7 ff)

Kunskapen om Jesus Kristus, om den rättfärdighet som kommer genom tron på Kristus, den som inte kommer i kraft av lagen utan som kommer genom evangelium, som är *”Guds kraft till frälsning för var och en som tror.”* Det är detta som är förutsättning för denna lovsång. Och kunskapen om Kristus, den är vissheten att ha blivit vunnen av honom och man därför kan leva i kraften av hans uppståndelse.

Så kallas vi denna dag och i denna stilla vecka att med tro följa Frälsaren på hans marterstig. Inte för att beklaga hans öde. Men med instämmande i denna trons lovsång i Fil 2. Och med bekännelsen till honom på korset och i härligheten: *Min Herre och min Gud!*

O Konung, i det rike, som förbliver: En gång du segerns krona mig ock giver. Den lovets sång som himlarna hembära Får där jag lära.

Amen